

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Színházi mozaik*

Forrás: *Pesti Hírlap*

Bp.
(Hely)

1922. 7/12
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Old)

Osztályozás

Tárgy

492

Hely

Idő

"1922"

Személy

Székesfővárosi háziyomda 1922

Színházi mozaik.

Egy kis statisztika.

Ha végignézzünk a budapesti színházak heti műsorán, akkor azt látjuk már évek óta, hogy az ügyes direktorok mind az újdonságok templomává alakítják intézeteiket. A színház, legyen az a könnyű operett avagy a komoly dráma művelője, állandóan magyar és külföldi szerzők új darbjait adja elő, ezeket igyekszik közönségével megkedveltetni és annyszor játszani, ahányszor csak a színházi-siker legnagyobb hőmérője, a „tábla“, azt megengedi. A magyar Thália régi színpadja, a Nemzeti Színház az egyetlen, amelyik sohasem reagált az új idők áramlataira és hiven kitartott régi műsor darbjai mellett, sőt mondhatni, hogy a jól bevált klasszikusokat ritkán zavartatja meg egy esetleges kudarcral, amelyet új darab hozhat és hoz is e színháznak.

Most, hogy a szezon derekán túl vagyunk, érdeklődve néztük végig színházaink eddigi teljesítményeit és láttuk, hogy az idén is hűen kitartanak elvük mellett, amely azt mondja: Új darabokat hozni és azokat minél többször lejátszani. Ha azonban át-átvizsgálgatjuk az ideai műsorokat, akkor csodálkozva látjuk, hogy a Vigszínház kezd mindenben a Nemzeti Színház nyomdokaiha lépni: ritkán hoz újdonságot, ha mégis bemutat ilyent, akkor azt legfeljebb husz-huszonöt-ször játssza és műsorát inkább régi, a Faludi-rezsim alatt vagy más színházban kipróbált és bevált darabok alkotják. Szóval éppen úgy, mint a Nemzeti Színházban.

A Vigszínházban, augusztus 9-től január 31-ig, a gyermekelőadásokat leszámítva, százkilencvennégy előadást tartottak és ezek során tizenhat színművet játszottak. Érdekes, hogy e tizenhat darab közül tizenegy a régi igazgatóság világhírű darbjai közül való vagy valamely más színház re-

pertoárjából került a Vigszínház közönsége elé.

Január 31-ig csak öt olyan színmű került színre, amely már az új rezsim szerzeményei közé tartozik és e darabok összesen hetvenhét előadást foglaltak el a félévi, százkilencvennégy előadásos műsoron. E számok világosan mutatják, hogy a közönség mennyire ragaszkodik a régi darabokhoz és inkább azokat nézi meg még egyszer, mint egy új darabot...

Nem lesz több operett a Városi színházban.

Bizony, így van: nem lesz több operett a Városi Színházban, legalább is belátható időn belül nem lesz... *Abrányi* igazgató még a Hamburgi menyasszony bemutatója előtt elhatározta, hogy színháza műsoráról végleg kiülzi az olcsóbb, a népszerű muzsika művelőit és ezentul csakis operaujdonságokat és régi operákat fog előadni. Ezzel kapcsolatosan foglalkoznak azzal a tervvel is, hogy a Városi Színházat visszakereszteljék Népeperára, mert így is dokumentálni akarják a komoly muzsikához való megtérést. Hogy mi vitte rá *Abrányi* igazgatót e gondolatra, azt nem tudjuk, de az igazság kedvéért megjegyezzük, hogy a jövő szezonban mégis lesz egy operettbemutató, de ez egészen különleges eset és ha az új operett muzsikusanak nevé eláruljuk, akkor rögtön érthető lesz e kivétel. A jövő szezonban színrekerülő operett zeneszerzője nem más, mint *Abrányi Emil*...

Megnőnek az egyfelvonásosok.

Egy magyar humorista valahol leirt egy író, aki nagy, ötfelvonásos drámatémát hord magában és elhatározta, hogy e remekművet elkészíti és végleg bevezet a halhatatlanok pantheonjába. A dráma azonban nem akart megíródni és előbb regény, később egyfelvonásos, majd novella-témává szűroedik, amíg a szerencsétlen író mindössze egy husz-

soros, színes hírt ír belőle... Ugy látszik, a helyzet most megváltozott, mert a napokban bemutatott „Sárga keztyű“, *Bakonyi Károly* darabja és a Renaissance-Színház legfrissebb újdonsága, *Liptai Imre*, „A jó fiu“ című darabja eredetileg nem egész estét betöltő munkának készültek. E két színpadi mű fiatalabb korában egyfelvonásos volt. Abban a formában színre is kerültek és most nőttek meg egész estét betöltő darabokká...

Kaland.

Nagy Izabella, a *Falu róssza* nemzetibeli előadásának helyre-menyecskéje, a talpra esett Finum Rózsai, minap az operaházban volt előadásán, ahonnan a Nagy Endre-kabaréba igyekezett. Nem messze az operától észrevette, hogy valaki követi. A vállalkozó szellemű ifju csak jóakarattal volt aszfaltbetyárnak nevezhető, mert horpadt melle, vézna, alacsony, cingár alakja egyáltalában nem predesztinálták a donzsáni pályára. Olyan alacsony, soványka volt a szerencsétlen, hogy Nagy Izabellának még a válláig sem ért. A művész nő egy ideig tűrte a kitartó kísérőt, de amikor az hol a jobb oldalán, hol a bal oldalán tűnt föl mosolygó arcával, megállt és rászólt lovagjára:

— Vagy menjen a jobb oldalon vagy a balon, de ne táncoljon itt körülöttem... Netalan van valami kívánsága?...

Az ifju meghökken az erélyes kérdésre, szívéhez kapott és remegő hangon, meghiúsultan dögögt:

— Én szeretném, ha lehetne, ha lehetséges volna... hogy hazakísérje...

— Szóval nem mer hazamenni egyedül, — vágott a szavába Nagy Izabella, — azt akarja, hogy kísérem haza... No, mondja meg a lakáscímét, hazakísérem...

Ezzel már könnyökön ragadta az ifjut, de az egy pillanat múlva eltűnt a láthatárról...